

halv tid hos Skat og ved siden af denne ansættelse driver advokatvirksomhed, hvor advokaten f.eks. rådgiver i skattespørgsmål, vil der kunne opstå risiko for interessekonflikter mellem advokatens ansættelse i det offentlige tjeneste og vedkommendes udøvelse af advokatvirksomhed.

Hvis der åbnes mulighed for, at offentlige myndigheder kan have advokater ansat, kan der bl.a. opstå problemer i forhold til Advokatrådets tilsyn med disse offentligt ansatte advokater. Offentligt ansatte advokater vil – i lighed med alle andre advokater – være undergivet Advokatrådets tilsyn, jf. retsplejelovens § 143, stk. 2. Dette medfører, at Advokatrådet vil skulle påse, at advokaterne i deres offentlige ansættelse udviser en adfærd, der stemmer overens med god advokatskik. Da advokaterne handler på vegne af den myndighed, hvor de er ansat, vil Advokatrådets påtale af en advokats adfærd tillige kunne indebære en påtale af myndighedens adfærd.

Hertil kommer ikke mindst, at hvis en offentligt ansat kan anvende advokattitlen i forbindelse med sin offentlige ansættelse, vil advokattitlen ikke længere være forbundet med begrebet uafhængighed.

På den baggrund finder udvalget ikke, at der er grundlag for at ophæve forbuddet mod, at advokater kan være ansat i det offentlige tjeneste.

Udvalget finder derimod, at der kan være en række tilfælde, hvor det kunne overvejes at lempe praksis for meddelelse af dispensation i sager om offentligt ansattes udøvelse af advokatvirksomhed uden for den offentlige tjeneste.

Et eksempel herpå kan være universitetsansattes, f.eks. forskeres, mulighed for ved siden af deres ansættelse ved universitetet at udøve advokatvirksomhed. Der vil sædvanligvis ikke i en sådan situation opstå risiko for interessekonflikter mellem den offentlige ansættelse og udøvelsen af advokatvirksomhed, da den universitetsansatte ikke beskæftiger sig med myndighedsudøvelse, dvs. træffer afgørelse i forhold til private.

Det bemærkes i forlængelse heraf, at det efter Justitsministeriets nugældende praksis ikke anses for at være i strid med bestemmelsen i retsplejelovens § 122, stk. 2, at advokater bestrider en deltidsstilling, f.eks. som ekstern lektor på et universitet.

Afgørelser om dispensation vil fortsat skulle træffes på baggrund af en konkret vurdering af den enkelte sag. Justitsministeriet bør også fremover i sin vurdering navnlig lægge vægt på hensynet til, at en advokat skal være uafhængig af det offentlige. Hvis der i den enkelte sag kan være en risiko for interessekonflikter, bør Justitsministeriet også fremover meddele afslag

på dispensation. En sådan risiko for interessekonflikter kan f.eks. forekomme, hvor advokaten, jf. det ovenfor nævnte eksempel med ansættelsen i Skat, er ansat ved en myndighed, der træffer afgørelse i konkrete sager.

Udvalget finder, at bestemmelsen i retsplejelovens § 122, stk. 2, bør ændres, således at det af bestemmelsen kommer til at fremgå, hvilke hensyn Justitsministeriet efter den nye praksis skal lægge vægt på i forbindelse med afgørelser om dispensation.

Der henvises i øvrigt til betænkningens side 345-350.

8.2.2. Udvalget foreslår at udvide bestemmelsen i retsplejelovens § 129 til også at omfatte andre persongrupper end advokater og autoriserede advokatfuldmægtige. Udvalget foreslår, at bestemmelsen også bør omfatte partnere, personale og andre, som i øvrigt beskæftiges i advokatvirksomheden. Formålet med en ændring af bestemmelsen er at hindre, at f.eks. kontorpersonale kan videregive fortrolige oplysninger, som de er blevet bekendt med i forbindelse med deres arbejde på et advokatkontor.

Det bemærkes, at persongruppen »partnere« omfatter de ansatte i advokatvirksomheden, som ikke er advokater, og som ifølge udvalgets overvejelser fremover tilsammen skal kunne eje under en tiendedel af aktierne eller anparterne i selskabet.

Der henvises i øvrigt til betænkningens side 351-352.

8.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet finder lige som udvalget, at uafhængighedssynspunktet fortsat taler for at opretholde bestemmelsen i retsplejelovens § 122, stk. 2. Justitsministeriet er endvidere enig med udvalget i, at praksis for meddelelse af dispensation i sager om offentligt ansattes udøvelse af advokatvirksomhed uden for den offentlige tjeneste kan overvejes lempet i tilfælde, hvor ministeriet på baggrund af en konkret vurdering af den enkelte sag finder, at der ikke vil opstå risiko mellem den offentlige ansættelse og udøvelsen af advokatvirksomhed. Justitsministeriet vil således også fremover i sin vurdering navnlig lægge vægt på hensynet til, at en advokat skal være uafhængig af det offentlige. Bestemmelsen i retsplejelovens § 122, stk. 2, foreslås ændret således, at det af bestemmelsen fremgår, hvilke hensyn Justitsministeriet navnlig skal lægge vægt på i forbindelse med afgørelser om dispensation.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets forslag om, at bestemmelsen i retsplejelovens § 129 om bl.a. tavshedspligt udvides til også at omfatte andre person-